

Sygn. akt XI Ka 821/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech – spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 roku

sprawy P. S.

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez: prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 16 maja 2013 r. sygn. akt II K 47/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego P. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kraśniku do ponownego rozpoznania.

XI Ka 821/13

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że w nocy na 7 sierpnia 2011 roku w K. województwa (...) uderzył dłonią w klatkę piersiową D. J., który upadając na metalową kratę a następnie na asfaltową nawierzchnię parkingu, doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka śródmózgowego lewego płata skroniowego i krwiaka podtwardówkowego nad prawym płatem czołowym oraz złamania bocznej kostki prawej nogi, obrażeń powodujących chorobę realnie zagrażającą życiu;

tj. o przestępstwo z art.156 § 1 pkt 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Kraśniku wyrokiem z dnia 16 maja 2013 r. oskarżonego P. S. uznał za winnego tego, że w nocy na 7 sierpnia 2011 roku w K., województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, przez popychanie i przewrócenie na twarde podłoże, wziął udział w pobiciu D. J., w którym narażono go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. lub art. 156 § 1 k.k., tj. czynu z art. 158 § 1 k.k. i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych, po 10 (dziesięć) złotych każda stawka; zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. J. 1.446,48 (tysiąc czterysta czterdzieści sześć złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem kosztów postępowania; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 (trzysta) złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, przy czym wydatkami postępowania w pozostałym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelacje złożyli prokurator, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i obrońca oskarżonego. Prokurator zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 366 § 1 k.p.k., 410 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na nie uwzględnieniu przy ferowaniu wyroku całokształtu ujawnionych w toku rozprawy głównej i mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z pierwszych wyjaśnień podejrzanego P. S., przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, oraz oparcie ustaleń jedynie na części zebranego materiału dowodowego, w szczególności na zeznaniach świadka K. W., którego Sąd nie przesłuchał w toku rozprawy niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, w szczególności wynikających z zeznań świadków D. J., S. C., G. L., P. M., K. K. (1), K. K. (2), E. N., I. Ś. oraz dokumentacji lekarskiej, niewłaściwą ocenę poszczególnych dowodów i ich jednostronną ocenę, co miało oczywisty wpływ na treść wyroku i w rezultacie spowodowało niesłuszne przyjęcie, iż oskarżony P. S. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, poprzez popychanie i przewrócenie na twarde podłoże, popełnił czyn zabroniony określony w art. 158 § 1 k.k.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegającą na:

- błędnej i jednostronnej na korzyść oskarżonego ocenie zebranego materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że zeznania świadków przesłuchanych w sprawie, a szczególnie S. C., R. K., P. M. nie wskazują na to, że upadek pokrzywdzonego był następstwem uderzenia lub popchnięcia go przez oskarżonego skutkiem czego było powstanie u niego ciężkiego urazu czaszki, co doprowadziło do błędnej kwalifikacji czynu;

- nie uwzględnieniu przy ferowaniu wyroku pierwszych wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy i poddającego się karze;

2. obrazę prawa materialnego przez niezasadne zastosowanie art. 58 § 3 k.k. co doprowadziło do rażąco łagodnej kary wyrażającą się w wymierzeniu samoistnej grzywny w sytuacji gdy niewątpliwie pokrzywdzony doznał obrażeń zagrażających życiu.

Obrońca oskarżonego zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu przez Sąd, że oskarżony brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, podczas gdy zebrany w sprawie okrojony i skromny materiał dowodowy nie prowadzi do takiego wniosku i w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżony jedynie odepchnął pokrzywdzonego – po tym jak ten uderzył oskarżonego z pięści w twarz – następnie oddalając się z miejsca zdarzenia;

2. obrazę przepisów postępowania:

- art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 poprzez pominięcie przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodu z zaświadczenia biegłego sądowego P. Z. dotyczącego obrażeń oskarżonego P. S. z dnia 10.08.2011r. a mającego istotny wpływ na poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, w tym ustalenie, że oskarżony P. S. nie brał udziału w pobiciu a został uderzony z pięści w twarz przez pokrzywdzonego;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, polegającego na przyznaniu przez Sąd, że problematyka odtworzenia przebiegu przedmiotowego zajścia jest znacznie utrudniona w wyniku dysponowania skromnym wachlarzem dowodowym z jednoczesnym uznaniem, że wina oskarżonego dokonania przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Wszystkie apelacje w zakresie sformułowanych wniosków są zasadne i stąd zasługują na uwzględnienie.

Odnośnie przebiegu najistotniejszego dla osądu sprawy fragmentu zdarzenia Sąd Rejonowy ustalił, co następuje, op cit; „około godziny 00:40, na zewnątrz lokalu wyszedł K. W. i zauważył jak grupa kilku osób podeszła do D. J., a trzech z nich zaczęło go bić. Wśród tych osób był oskarżony P. S., który popchnął D. J., powodując jego upadek na metalową kratę, a następnie asfaltową powierzchnię parkingu. Zdarzenie trwało krótko i dynamicznie, po czym napastnicy pozostawili leżącego na asfalcie pokrzywdzonego. Po pewnym czasie, gdy D. J. już leżał na asfalcie, z lokalu wyszedł J. Ś., który wraz z K. W., chcieli pomóc wstać pokrzywdzonemu. Uczynili to dopiero, gdy agresywnie zachowujący się napastnicy weszli do środka lokalu. Pokrzywdzony leżąc na asfalcie wykazywał uchwytne objawy nieprzytomnego”.

Tak poczynione ustalenia podstawy faktycznej nie pozwalają na właściwą ocenę prawną zachowania oskarżonego, tym samym na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie. Z zacytowanych ustaleń nie wynika na czym polegało bicie pokrzywdzonego. Którzy z napastników, jakie zadawali razy ofierze, w jakie części ciała był uderzany D. J.. Czy zadawane ciosy narażały ofiarę na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. lub art. 156 § 1 k.k. Samo popchnięcie pokrzywdzonego (przez jednego z trzech napastników) i przewrócenie go w ten sposób na twarde podłoże na pewno nie realizuje znamion występkę pobicia określonego w art. 158 § 1 k.k., jak przyjął to Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku. Stwierdzona sprzeczność pomiędzy poczynionymi ustaleniami podstawy faktycznej a przypisanym w sentencji wyroku przestępstwem czyni zapadłe rozstrzygnięcie niezrozumiałym, co musi skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy od nowa przeprowadzi postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla prawidłowego wyrokowania. Odbierze od oskarżonego wyjaśnienia, o ile nie skorzysta on z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przesłucha świadków na wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, szczególnie wnikliwie pokrzywdzonego i K. W..

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd orzekający oceni we wzajemnym powiązaniu, uwzględniając wymogi art. art. 5 i 7 k.p.k. Dokona rekonstrukcji zdarzenia będącego przedmiotem osądu. Uznane za udowodnione zachowanie oskarżonego właściwie oceni pod względem prawnym, co przy uznaniu realizacji znamion czynu zabronionego znajdzie swoje odzwierciedlenie w jego prawidłowym opisie i kwalifikacji prawnej, mając przy tym w polu widzenia stanowisko Sądu odwoławczego zaprezentowane wyżej. Dokona oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz stopnia zawinienia P. S. i na tej podstawie wyda rozstrzygnięcie w sprawie. Swoje stanowisko, w razie potrzeby uzasadni zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k.

Mając na względzie zaprezentowaną motywację Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.